



Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno dievča, ktoré sa volalo **Eleanora**. Eleanora bola princezná. Žila v paláci so svojimi rodičmi – otcom kráľom, mamou kráľovnou – a kamarátom **Rolandom**. Jedného dňa prišiel posol z Kráľovstva lesných víl a niesol nedobré správy. Mama kráľovná čítala:

„Vážená pani kráľovná,  
pán kráľ a milá Eleanora,  
prosíme vás o pomoc.  
Rieku, ktorá tečie cez  
naše kráľovstvo, ktosi  
znečisťuje! Je čierna a šíri  
sa z nej veľký smrad.  
Pomôžte nám, prosím.“

Kráľovná s kráľom si  
niečo šepkali. Zrazu  
ich vyrušila Eleanora:  
„Mami, oci, môžem  
ísť do Kráľovstva  
lesných víl?“







„Eleanora, veď je to nebezpečné. Nevieš, čo ťa tam môže čakať,“ varoval ju kráľ.

„Vily poznám dobre, veď som u nich bola minulý rok na prázdninách. A sľubujem, že ak to bude nebezpečné, vrátim sa po pomoc. Okrem toho predsa nepôjdem sama,“ povedala a žmurkla na Rolanda.

Kráľ s kráľovnou sa chvíľu radili.

„Zlatíčko, tak teda choďte. Ale vezmite si tento prsteň,“ povedala kráľovná a podala Eleanore malý zlatý prstienok. Vyzeral úplne obyčajne.



„Toto je prsteň

*Idem-pridem.*

Keď ho otočíš doprava, vezme ťa na miesto, ktoré dobre poznáš, napríklad do Kráľovstva lesných víl. Keď ho otočíš doľava, vráti ťa domov. Ak ho však budeš otáčať, nezabudni, že sa ťa Rolando musí držať, inak vezme iba teba. Rozumieš?“

„Ďakujem, mami!“ povedala Eleanora.

Rolando ju chytil za rameno a ona otočila prsteňom doprava.





Nestihli ani okom žmurknúť a už ich obklopovali vysoké stromy. Konáre boli posiate stovkami malých drevených domčekov, okolo ktorých poletovali víly.





Trepotali krídlami ako motýle.  
Eleanora si všimla niečo nevšedné.  
Niektoré víly mali na krídlach  
škaredé čierne fľaky.

„Eleanora? Si to ty?“ ozval sa  
nad ich hlavami tenký hlások.

„**Ofélia!** Dlho som ťa nevidela!“ zvolala  
Eleanora. Víla priletela k nim a silno sa objali.





„Rolando, toto je Ofélia, princezná  
**Kráľovstva lesných víl.** Ofélia, toto  
je môj kamarát Rolando,“ predstavila ich.  
Podali si ruku a potom Ofélia zhlásila: „Ďakujem,  
Eleanora, že ste prišli tak rýchlo. Veľmi potrebujeme  
vašu pomoc. Naša rieka je čierna!“  
Eleanora si riekú dobre pamätala. S Oféliou pri nej  
často sedávali aj sa v nej kúpali. Dokonca sledovali  
pestrofarebné vtáčiky, čo hniezdili v trstí,  
a krmili pstruhy.

